

ת"פ 24799/06/18 - מדינת ישראל נגד א' ע' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

02 נובמבר 2020

ת"פ 24799-06-18 מדינת ישראל נ' ע'

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

מדינת ישראל

ע"י באות כח עו"ד הילה מלול וגב' סיגלית סטמק-רלי - נוכחות

נגד

א' ע' - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד שני פרג'ון - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת הינם בני זוג נשואים ולהם 6 ילדים משותפים קטינים; הנאשם והמתלוננת התגוררו יחדיו בדירה באשקלון; והמתלוננת פתחה בהליכי גירושין כנגד הנאשם חודשיים עובר למתואר בכתב האישום.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 09.06.2018 בסמוך לשעה 21:00, נתגלע ויכוח בין בני הזוג וזאת על רקע העובדה כי הנאשם נעדר מהבית במהלך השבת.
3. ביום 10.06.2018, בשעת בוקר, המתלוננת נכנסה למקלחת ואז הנאשם החל דופק בחוזקה בדלת המקלחת.
4. עוד נטען, כי בהמשך לכך, הנאשם הכה בדלת ופתח אותה בחוזקה, תוך שהמתלוננת סגרה את הדלת אחריה.
5. בהמשך לאמור לעיל, ובעת שיצאה המתלוננת מהמקלחת, הלך הנאשם אחר המתלוננת לחדרה ותקף אותה בכך שדחף אותה באמצעות גופו עד אשר המתלוננת נפלה על המיטה.
6. מיד ובהמשך לכך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך את מכנסייה והשליכם על המתלוננת ופגע בה בפניה.
7. מיד לאחר מכן, אמרה המתלוננת לנאשם כי לא צריך להתנהג כך, ושהם צריכים לסיים את היחסים ביניהם בדרך יפה. בהמשך לכך, יצאה המתלוננת לסלון ושם תקף אותה הנאשם בכך שדחף אותה עם ידיו בשתי כתפיה עד שהגיעה לחדר הילדים ואז, קיבלה המתלוננת מכה מהקיר.
8. מיד ובהמשך למתואר לעיל, הנאשם תפס מקל של מטאטא, ואיים על המתלוננת בכך שהניף את המטאטא לעברה.
9. עוד נטען, כי את המעשים המתוארים ביצע הנאשם בנוכחות ילדיהם הקטינים של בני הזוג.
10. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **תקיפה סתם - בן זוג ואיומים**, לפי סעיפים 382(ב) ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**", "**חוק העונשין**").
11. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, והוסכם כי כל צד יטען לעונש כראות עיניו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל ואילו לבקשת ההגנה, הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו שיבחן את שאלת הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.
12. **בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים** (חלקם במסגרת התיק העיקרי וחלקם תסקירי מעצר שיש בהם נתונים שיכולים להשליך על עניין העונש), כאשר בתסקיר האחרון מיום 11.02.2020, שירות המבחן נמנע מלהמליץ על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, וסבר כי במקרה זה יש צורך בהשתתפות עונש מחדד גבולות שיבהיר לנאשם את חומרת מצבו והתנהלותו. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתיחס בהמשך.

13. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 20.08.2020, עולה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

14. המאשימה עמדה על חומרת המעשים שביצע הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מכך ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים מאסר בפועל (שניתן לרצותו בעבודות שירות), לבין 14 חודשים מאסר בפועל. כמו כן, המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1), תוך שהדגישה כי הנאשם הורשע בשנת 2017 במסגרת ת"פ 4499-05-13, בין היתר בשלוש עבירות של תקיפה ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה שנעברו על ידי הנאשם כלפי אותה המתלוננת בתיק שלפנינו, ובגין נידון הנאשם לענישה בדמות 5 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות ולמאסר מותנה בן 6 חודשים (שהינו בר הפעלה בתיק שלפנינו). לחומרה, מצאה המאשימה לציין, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בתיק דנן בעודו מרצה עונש של עבודות שירות בגין תיקו הקודם, תוך שנאשם מפגין דפוס התנהגות חוזר על מעשיו כאשר עונש המאסר המותנה לא היה בו כדי להרתיעו. בתוך המתחם, ובהעדר שיקולי שיקום, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל (ברף הבינוני-גבוה של המתחם), הפעלת המאסר המותנה במצטבר, וענישה נלווית.

15. ההגנה, עתרה מנגד, לקבוע מתחם עונש הולם הנע ממאסר מותנה ועד מספר חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. לגופם של דברים, מיקדה ההגנה את טיעוניה, בנסיבות חייו של הנאשם, בעובדה כי הרשעתו האחרונה משנת 2017, הינה בגין עבירות שנעברו על ידו עוד בשנת 2013; בעובדה כי הנאשם שיתף פעולה עם ההליך הטיפולי ככל יכולתו בהתחשב במצבו הכלכלי הקשה ("ההישרדות"); בעובדה כי מעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף חומרה גבוה; בעובדה כי לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים; ובעובדה כי הלה שהה במעצר מאחורי סורג ובריח בגין תיק זה ובהמשך במעצר בית במשך תקופה לא מבוטלת. בסופו של דבר ביקשה הסנגורית להשית על הנאשם עונש הכולל הפעלת המאסר המותנה כך שירוצה בעבודות שירות.

16. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען כי הגיע לרוב המפגשים הטיפוליים ושיתף פעולה עם שירות המבחן חרף קשייו; כי נתרם מההליך הטיפולי; וכי מעשיו לא ישנו.

דין והכרעה

17. מאחר והצדדים לא חלקו ביניהם שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם את המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדריו (על אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

18. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

19. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשה התקיפה של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלום וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו לעניין זה, ע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) (11.10.2007)). לא בכדי המחוקק מצא לנכון לקבוע כי העונש המרבי הקבוע, בצידה של עבירת התקיפה סתם, יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג. גם בית המשפט העליון עמד לא אחת על חובתו של בית המשפט להירתם למלחמה בעבירות האלימות בתוך המשפחה, וזאת בין היתר באמצעות השתת עונשים חמורים ומרתיעים בדמות מאסרים בפועל מאחורי סורג ובריח (ראו לעניין זה, ע"פ 8314/03 עווד נגד מדינת ישראל (07.06.2005)) (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).

20. בעצם ביצוע עבירת **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)). מה גם שחומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בני משפחה (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (20.08.2009)).
21. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופיו וטיבו של מעשה האיום, ומבלי להתעלם מפוטנציאל הנזק שהיה כרוך במעשה התקיפה של הנאשם את המתלוננת, סבורני כי **הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ממשית.
22. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפגין הנאשם כנגד המתלוננת. כידוע, עבירה של תקיפת בת זוג יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי תקיפה, החל מאגרופ לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור דחף את המתלוננת באמצעות גופו עד אשר הלה נפלה על המיטה; בהמשך, תקף את המתלוננת בכך שמשך את מכנסייה של האחרונה והשליכם עליה ופגע בפניה; ובהמשך לכל אלה, דחף את המתלוננת עם ידיו בשתי כתפיה עד שהלה הגיעה לחדר הילדים ושם קיבלה מכה מהקיר- מצוי ברף שאינו נמוך כלל ועיקר. עוד ייאמר, כי אמנם, למתלוננת לא נגרם נזק פיזי ממש, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם ומממד ההשפלה ועוגמת הנפש שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם עת הוא חודר לפרטיותה בחדר האמבטיה, הולך בעקבותיה לאחר שהאחרונה יוצאת מהמקלחת, ותוקף אותה בכך שהוא דוחף אותה ומשליך לעברה מכנסיים שמשך הימנה. כמו כן, אל לנו לשכוח כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי הנאשם תקף את המתלוננת בשלוש הזדמנויות שונות, כך שנדמה כי חסד עשתה עמו המאשימה עת בחרה להאשימו בעבירת תקיפה אחת בלבד. ואולם וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם שכן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 **אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015); ע"פ 1997/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).
- משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.
23. בכל הנוגע למעשה האיום שביצע הנאשם כלפי המתלוננת, נתתי דעתי לכך שבמקרה הנדון, הנאשם הניף את המטאטא לעברה של המתלוננת ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי צריכה להיזקק לחובתו. עוד נתתי דעתי לכך שמעשיו של הנאשם כלפי המתלוננת בהנפת החפץ לעברה, התאפיינו באיום קונקרטי בפגיעה בגופה של המתלוננת, ואף התבצעו (כמו גם מעשי התקיפה), תוך שילדיהם הקטנים עדים למעשים. ברי כי בנסיבות מעין אלו יש כדי להעצים את ממד הבהלה והחשש שנטע הנאשם בלבה של המתלוננת וילדיו.
24. אשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות, אין מחלוקת בין הצדדים כי האירוע התרחש עקב וויכוח שניטש בין הצדדים, ואולם ברי, כי אין בכך כדי להצדיק את התנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן של הנאשם כלפי המתלוננת. לצד האמור ולקולה, שקלתי את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
25. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים המושתים על הנאשמים השונים אשר הורשעו בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר העונש המוטל על הנאשמים במקרים השונים הינו תלוי חומרת המעשים והאלימות שננקטה, תוצאותיה והנזק שנגרם, הישנות העבירות, נסיבותיו האישיות של הנאשם וכיו"ב.

להלן מספר גזרי דין אשר יש בהם כדי ללמד על אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים בהם הורשעו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו אשר ביצע הנאשם אשר נעים על פני מנעד רחב החל ממאסרים מותנים וכלה בעונשי מאסר לריצוי בפועל (עד לכ-12 חודשים): רע"פ 8833/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.12.2015); עפ"ג (מחוזי-ים) 57596-05-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.08.2015); ת"פ (שלום רמ') 4052-10-17 **מדינת ישראל נ' סלאביק חורוש** (פורסם בנבו, 13.02.2020); ת"פ (שלום-ים) 38546-09-18 **מדינת ישראל נ' בר בן משה אזרזר** (פורסם בנבו, 22.12.2019); ת"פ (שלום רח') 47351-08-18 **מדינת ישראל נ' אביגיל לורן מזרחי** (פורסם בנבו, 09.12.2019); ת"פ (שלום-ים) 31372-12-18 **מדינת ישראל נ' עידן לוי** (פורסם בנבו, 10.11.2019); ת"פ (שלום רח') 44035-08-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 14.01.2019); ת"פ (שלום רח') 58398-06-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 30.01.2019); ת"פ (שלום רח') 26281-04-17 **מדינת ישראל נ' אלכסיי ניקונוב** (פורסם בנבו, 08.10.2018).

26. כאן ייאמר, כי עיינתי גם בפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים השונים, כאשר נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולה או לחומרה מהמנעד שהוצג לעיל. כך לדוגמה, רע"פ 3116/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.05.2015), אליו הפנתה המאשימה, המדובר במקרה החמור מענייניו, תוך שהעבירות שם בוצעו על-ידי הנאשם באופן רצוף וקבוע, ונועדו להכאיב למתלוננת ולהפחיד אותה ("כדי לחנך אותה"), ולהשליט על המתלוננת את מרותו של הנאשם. כך גם ביחס לאיומים שהשמיע הנאשם שם, שנשאו אופי קשה במיוחד, בהיותם קשורים למסכת אלימות והפחדה מתמשכת, כשבאחת ההזדמנויות איים הנאשם על המתלוננת באמצעות חפץ חד. עוד ובשונה מענייניו, עלה כי בעקבות האירוע, למתלוננת שם, נגרמו נזקים גופניים ונפשיים חמורים.

27. כך או כך וכידוע, הענישה היא אינדיבידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו), 08.06.2015). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על-סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו לעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

28. ככללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ובשים לב לעובדה שהנאשם איים באופן פיזי ובוטה באמצעות חפץ על בת זוגו, ותקף אותה בשלוש הזדמנויות שונות, דומני כי קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר צופה פני עתיד לא תהלוך נכונה את חומרת המעשים. אשר על כן, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם ינוע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 12 חודשים מאסר בפועל.

29. ויוער, קביעת מתחם עונש המתחיל ממאסר קצר בגין עבירות איומים ותקיפת בת זוג איננה בבחינת הכלל והיא מהווה חריג למדיניות הענישה הנוהגת. אלא שכאמור, לידי מתקיימים במקרה הנדון נסיבות חריגות לחומרה, המצדיקות קביעת מתחם כגון דא.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

30. נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ (שלום אשקלון) 4499-05-13 (מיום 13.12.2017), שהינו בר הפעלה בתיק דנן. ויוער, כי בשים לב למתחם העונש שנקבע לעיל, ולנוכח הוראות סעיפים 54 ו-56 לחוק העונשין, יוצא כי שאלות של סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם והארכת המאסר המותנה כרוכות במידה רבה זו בזו. בהינתן אלה, אקבע תחילה את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולה ממתחם העונש שקבעתי. לאחר מכן, ושלא במנותק לגמרי מהקביעות הקודמות, אבחן אם מתקיימים בעניינו של הנאשם טעמים להורות על הארכת המאסר המותנה בר הפעלה שעומד נגדו.

31. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול עובר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.
32. בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1) הכולל שתי הרשעות קודמות, האחת משנת 2010, בעבירה של מעשה מגונה בפומבי (שהתיישנה זה מכבר אך לא נמחקה), בגינה הושתו על הנאשם עונשים בדמות 4 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה והתחייבות; והשנייה, משנת 2017, בעבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה בבן זוג, בגינה הושתו על הנאשם עונשים בדמות 5 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה. כן שקלתי לחומרה את העובדה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בשעה שהוא מרצה את עונשו (בעבודות שירות) בגין תיקו הקודם, וכלפי אותה המתלוננת, כאשר המאסר המותנה שריחף מעל ראשו לא הרתיעו מלשוב ולבצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן.

33. לקולה, בית המשפט שת ליבו לעובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת. מנגד, ולחומרה, נתתי דעתי לעמדתה של המתלוננת כפי שנפרשה בתסקירי שירות המבחן. וכך, מדברי המתלוננת מצטיירת תמונה קשה, של מערכת יחסים לא יציבה עם הנאשם על רקע מצבם הכלכלי הקשה של בני הזוג, כשלדבריה, חוסר התקשורת ביניהם הובילה לדחיסה רגשית ולהתפרצויות של הנאשם כלפיה באמצעות קללות והתנהגות אלימה. הלה תיארה בפני שירות המבחן כי הנאשם נהג כלפיה באובססיביות, קנאה ורכושנות והביעה רצון כי הנאשם ישתלב בטיפול לצורך קידומו ושיקומו. למען שלמות התמונה, יצוין כי בתסקירו המסכם ציין שירות המבחן כי המתלוננת מסרה כי הנאשם אינו מאיים או נוהג כלפיה באלימות כיום. בעניין זה ייאמר, שברי כי האינטרס של המתלוננת איננו חזות הכול ואיננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)).

33. עוד, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם שהה במסגרת תיק זה במעצר מאחורי סורג ובריח וכי במשך תקופה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי, כי המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש". אולם, לידי היה בהליך זה כדי להדגיש לנאשם את חומרת מעשיו והשלכותיהם, וכדי להרתיעו מפני ביצוע עבירות בעתיד, ואף ייתכן שניתן לשקול זאת במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין.

34. בנוסף לכל אלה, בית המשפט מוצא להעניק משקל ניכר לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב למצבו הכלכלי הרעוע.

35. כמו כן, נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שהדברים פורטו בתסקירי שירות המבחן, שייתכן כי היה בהן כדי להשפיע, ולו במקצת, על ביצוע העבירות. בנוסף, שקלתי את התרשמות שירות המבחן (בתסקירו מיום 20.11.2019), כי מן הנאשם נשקפת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות אלימה וכי בהעדר טיפול אינטנסיבי בתחום האלימות הזוגית הלה יתקשה לשלוט על רגשותיו והתנהגותו בעתות משבר. כשלהתרשמותו זו הגיע השירות, תוך שלקח בחשבון בין היתר את העובדה כי הנאשם נוטה לטשטש את התנהגותו באירוע העבירה; נוטה להשליך את התנהגותו ותסכוליו על התנהגות המתלוננת ללא לקיחת אחריות מלאה על חלקו ותרומתו להסלמת האירועים לידי אלימות; וכי הלה מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלוננת.

36. עוד נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם במשך תקופה ממושכת לא הקפיד לשתף פעולה עם שירות המבחן בכל הנוגע לטיפול בתחום האלימות הזוגית. ויוער, שירות המבחן ביצע ניסיונות רבים לרתום את הנאשם להליך טיפולי, תוך שהוצעו לו אפשרויות טיפול מורחבות כגון, טיפול ביחידה למניעת אלימות באשקלון; טיפול ב"בית נועם" באשקלון; ואף אפשרות להשתלב בטיפול במסגרת "בית נועם" בפתח תקווה, אך הדבר לא צלח. ואולם, רק לאחר הבעת המוטיבציה הראשונית שהביע הנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית המיועדת לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגם,

- ביום 30.10.2019, החל הלה את שילובו בקבוצה. ממנחי הקבוצה נמסר כי הנאשם מרבה להעדר מהמפגשים וכאשר הוא מגיע הוא נוטה לשתוק ולהתכנס בעצמו ואינו נוטל חלק בדיון הקבוצתי. הגורמים הטיפולים אף התרשמו כי הנאשם מביע עמדות קורבניות ומתקשה להתבונן ולהתייחס לדפוסיו הבעייתיים. אף לאחר שגורמי הטיפול שיקפו לנאשם את מצבו, הנאשם חרף ההשתדלות להשמיע את קולו, המשיך להיות מנותק מהשיח הרגשי ונמנע מלאפשר לעצמו להביע את צדו הרגשי בפני הקבוצה ובכלל זה לשתף בחוויות מהעבר ומההווה ביחס למערכות יחסים בכלל ואלימות בפרט. לא זו בלבד, אלא שהנאשם המשיך להעדר מהמפגשים הקבוצתיים.
37. שירות המבחן התרשם מהנאשם בתסקירו המסכם (מיום 11.02.2020), כבעל מאפיינים אלימים ותוקפניים, וכי חרף הבעת מוטיבציה מצדו להמשיך להגיע לקבוצה הטיפולית, הלה מונע ממוטיבציה חיצונית, בשל החשש מההליך המשפטי והענישה הנלווית לכך; עסוק בקשיים קונקרטיים ויומיומיים; מתקשה לבחון את דפוסיו האלימים ואת התנהלותו הכושלת שהובילה למצבו; ומתקשה לגייס כוחות לעבודה טיפולית משמעותית. כמו כן, להתרשמות שירות המבחן, ללא שילוב והתקדמות משמעותית בהליך טיפולי, קיים **סיכון** מצדו של הנאשם להישנות התנהגות עוברת חוק, כאשר ברקע מתקיים הליך גירושין כשהלה מתקשה להשלים עם בקשתה של המתלוננת להתגרש הימנו.
38. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, בית המשפט יהיה רשאי לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם מקום בו הוא שוכנע כי הנאשם השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד. ואילו במקרה הנדון, חרף הבעת המוטיבציה המילולית של הנאשם להשתלב בטיפול, לדאבון הלב, הוא התקשה לגייס כוחות לעבודה טיפולית משמעותית כך שהמוקד הבעייתי בהתנהלותו של הנאשם טרם אוין. בהינתן אלה, יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיים סיכוי ממשי שהנאשם ישתקם בעתיד, שיצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש שנקבע על ידי. ויוער, כי אף אם הייתי קובעת כי הנאשם השתקם או כי קיים סיכוי כי הלה ישתקם בעתיד (וכאמור אינני קובעת זאת) והרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות מהשתתפות רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו, רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).
39. אכן, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 דויד פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 חמים נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל, (20.11.2013)).
40. והרי שגם במקרה שלפניי, ואינני מתעלמת מכך, עסקינן בנאשם, שהינו אזרח ישראלי המשולב בשוק העבודה והתעסוקה וכי מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם נמנע מלשתף פעולה עם שירות המבחן באופן מיטבי בהליך הטיפולי, על אף החשיבות שראה בכך שירות המבחן, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו (בהינתן העובדה כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ולא שב לדרכיו הרעות), יצדיק סטייה ממתחם העונש שקבעתי לעיל.
41. בנסיבות אלה, אף מצאתי כי מקרהו של הנאשם אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק להורות על הארכת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו. בית המשפט אינו מקל ראש בשינוי שהחל להתרחש אך לאחרונה בחיי הנאשם עת הלה הביע מוטיבציה ראשונית לשיקום מצבו ואולם, כאמור, הלה טרם השתלב בטיפול כדבעי כך שטרם אוין או למצער צומצם המוקד הבעייתי שהובילו לביצוע העבירות. בנסיבות אלו, ברי, כי על הנאשם לעבור כברת דרך ארוכה על מנת להשלים את הליך השיקום במלואו. כידוע, מטרתו ותכליתו של עונש המאסר המותנה היא להרתיע את הנאשם מלשוב לסורו, והכלל הוא שמי שהפר את התנאי ייתן על כך את הדין בחומרה (רע"פ 5798/00 סעיד ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 1 (2001); רע"פ 3021/14 רוני ספיר נ' מדינת ישראל, (13.05.2014)). יחד עם זאת, לכלל האמור קיים חריג, והכוונה לסעיף 56(א) לחוק העונשין, הקובע כי מקום בו נאשם עבר עבירה (אחת) נוספת שיש בה כדי להפעיל את עונש המאסר המותנה, ובית המשפט השתכנע כי קיימים טעמים להארכת התנאי וכי בנסיבות

העניין לא יהיה זה מוצדק להפעילו -אז הוא רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי או חידושה.

39. אני סבורה כי במקרה העומד לפני חריג זה אינו מתקיים וכי אין בבקיעתו של שינוי ראשוני שהחל להתרחש אצל הנאשם כדי להכריע את הכף ולהפוך את החריג לכלל (ראו לעניין זה, רע"פ 7391/08 **יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, 14.09.2009). כן ראו, למשל, רע"פ 4902/14 **בן צבאן נ' מדינת ישראל**, 16.07.2014; ורע"פ 2801/14 **קניבי מראד נ' מדינת ישראל**, 01.05.2014). עפ"ג (מחוזי מרכז) 19652-05-17 **מדינת ישראל נ' פלוני**, 14.05.2017; ת"פ (שלום אילת) 1253-11-15 **מדינת ישראל נ' אביעד אוחנה**, 17.01.2017; ת"פ (שלום ראשון לציון) 12778-10-11 **מדינת ישראל נ' רוסלן מרשטיין**, 24.01.2017; ות"פ (שלום רמלה) 56999-01-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, 26.06.2016).

40. הנה כי כן, ובאיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם ועברו הפלילי, מצד אחד; ונסיבותיו האישיות ולעוצמתו של השיקום מצד שני, הרי שההקלה בעונשו של הנאשם תהא מתונה בלבד, כך שעונשו יגזר ברף הבינוני של מתחם העונש שנקבע על ידי, ואילו עונש המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם ירוצה חציו בחופף וחציו במצטבר.

42. לאור כל האמור לעיל ובאיזון של כלל השיקולים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשים מאסר, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

ב. הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ששת החודשים אשר הושת על הנאשם בבית משפט השלום באשקלון ביום 13.12.2017, במסגרת ת"פ 4499-05-13 כך שירוצה חציו בחופף וחציו במצטבר לעונש המאסר אשר הושת על הנאשם בסעיף א' שלעיל.

בסך הכול ירצה הנאשם 9 חודשים מאסר שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 20.08.2020, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 10.01.2021, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה חמשה ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין, במועצה הדתית קריית מלאכי, בכתובת: הגליל 6 קריית מלאכי, והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ה. פיצוי בסך ₪ 1,500 למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 10.3.2021.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות לרבות איומים לתקופה של 3 שנים מהיום. זכות ערעור כחוק. ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירת אלימות, לרבות איומים. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת אלימות, לרבות איומים במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 5,000 ₪ במזומן.

החלטה

נרשמה לפניי התחייבות הנאשם כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון
תשפ"א, 02/11/2020 במעמד
הנוכחים.
נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיא